

Nr 128.

Av herrar **Gustafsson** i Lekåsa och **Hansson** i Skediga, *angående rätten att kvarstå i tjänst efter uppnådd pensionsålder för tjänstemän, tillhörande civila statsförvaltningen.*

Under normala förhållanden är det förvisso av betydelse för det allmänna, att dess befattningshavare lämna sina tjänster, innan arbetsförmågan avtrubbats i högre grad. Det är också av vikt, att de yngre i tid beredas tillfälle att avancera till mera krävande befattningar. Deras initiativkraft är då obruten och förmågan att anpassa sig efter förhållandena i en ny befattning god.

I tider, som dem vi nu genomleva, ställer sig saken annorlunda. Ett av statsmakternas största bekymmer är ju för närvarande anskaffandet av erforderlig arbetskraft för alla de olika behov som föreligga. Även om en under krisen tillfälligtvis genomförd höjning av den ålder, vid vilken befattningshavare är skyldig avgå med pension, icke innebär någon lösning av svårigheterna att anskaffa arbetskraft, är den otvivelaktigt en åtgärd i rätt riktning, och den torde också vara av den betydelse för erhållande av ökad arbetskraft, att man ej bör underlåta att genomföra en dylik höjning. Framför allt skulle en högre pensionsålder för de lägre tjänstemännen bidra till att avhjälpa bristen på arbetskraft. Pensionsåldern varierar ju avsevärt för olika befattningshavare. Det är sannolikt, att tjänstemän med lägsta pensionsåldern äro i större utsträckning villiga att kvarstå efter uppnådd pensionsålder än de befattningshavare, som erhålla pension först vid en högre ålder. De förra torde ock genomgående kunna väntas bättre fylla sin plats även efter uppnådd pensionsålder. Men även de befattningshavare, som pensioneras senare, torde ofta vara kapabla att uppehålla sina tjänster under någon tid efter uppnådd pensionsålder.

Bestämmelser angående statstjänstemäns möjlighet att kvarstå i tjänst efter uppnådd pensionsålder finnas i 12 § under 2 a) i Kungl. Maj:ts reglemente den 30 juni 1934 angående tjänstepension för tjänstemän tillhörande den civila statsförvaltningen. Där stadgas, att det är myndighet, som äger att från tjänsten avskeda, obetaget att medgiva anstånd med avskedet, därest och så länge tjänstemännen prövas kunna på tillfredsställande sätt gagna det allmänna; dock icke i något fall längre tid än sammanlagt två år.

Det synes lämpligt, att sådant medgivande lämnas, så snart särskilda skäl icke tala emot detta. Självfallet böra bestämmelser i denna riktning äga allenast provisorisk giltighet, förslagsvis i två år.

I anslutning till ovanstående hemställes,

att riksdagen för sin del måtte besluta, att för en tid av två år sådant medgivande att kvarstå efter uppnådd pensionsålder, som omförmäles i 12 § Kungl. Maj:ts reglemente den 30 juni 1934 angående tjänstepension för tjänstemän, tillhörande civila statsförvaltningen, städse skall lämnas, om icke särskilda skäl tala häremot.

Stockholm den 20 januari 1943.

Aron Gustafsson

i Lekåsa.

K. E. Hansson,

Skediga.